

ALQUALOPIS

Revista d'Art i Humor

Surt cada quinze dies

20 cèntims

VERSALLESCA

Dibuix d'en Joan Mezquita i Almer

A VUI FA UN ANY **A**LELUIA!...
 Avui celebrem el cap d'any, com si diguessim rès, de la sortida al *mon* del nostre quinzanal, del nostre periòdic AIGUA FORTS.

Avui fa un any que sortirem per primera volta i vos saludarem amb un crit estrident de *Salut!*; que prometiem influir alegrement en la vida de Girona; que vos deiem s'havia de riure, riure força, i desterrar per sempre més aquella paraula que des d'una centuria veniem patint i que'ns ofegava: *Immortal!* No'n voliem ser d'immortals nosaltres! Nosaltres veniem a prometre, treballar per al benestar i alegria d'aquest troç de terra catalana que estimem...

I varem començar, aixó si, riguent sempre, i hem anat fent ahir i avui, demà i demà passat, fins que'ns hem trovat que'l dentat, o millor dit, les genives ens feien mal, molt mal i teniem febre; era que les dents ens volien sortir; habiem fet un any!

I ara figureu-vos que si nosaltres sens tenir encara *dentadura*, hem mossegat i diuen que fort, i ens han volgut desafiar, escometre, anar a la pinya, enredar-nos amb els tribunals i calar-nos foc a la Redacció; *arrapareu* lo que te de succeir durant aquest any que entrém i digueu vosaltres mateixos si no n'hi ha per a posar-se'ls cabells de punta! Ai fillets de Deu i Maria Santissima!, que diria en Josep. Una i bona se'ns en prepara a més de la guerra europea! Pero, no patiu per nosaltres, llegidors i llegidores, i sapigueu ben be que aixó es diu, es conta, es desitja si voleu, pero no te *estat* sobre nosaltres. Continuarem la feina i el camí emprès, amb més fermesa, amb més voluntat si hi cap i direm les coses clares, netes, ben parlades i ben catalanes.

* * *

I si passessim balanç de la feina feta? No'n parlem de nosaltres que semblaria un *auto-bombo* i ja'n tenim prou amb el *pamet* amb que Deu ens ha adornat!

Avui celebrem amb ninots i xistus i cants i alegries i rialles, la nostra festa, festa d'art i humor, i fem calendaris per a l'avenir, projectes a realitzar i obres noves per Girona i per a Girona.

Aquesta és la nostra festa de cap d'any; de

aquesta manera la volem celebrar, sens deixar donar un crit de *Mercés!* a tots els artistes de *pel i de ploma* que ens han honorat desinteressadament amb els seus treballs, doncs tothom ha de saber que en aquesta casa tot se fa de franc...

I unes *Mercés!* ben fortes an aquest públic gironí que fa un any que'ns aguanta i que si la paciència no se li estronca encare n'hem d'abusar més...

Cridem avui tots plegats fent una grossa sardana i dancem junts els escriptors i les elegants; els artistes i els nostres mai prou alabats conellers; els caixistes i les modistetes; els grans i els vells i els joves i els xics. Aquesta sardana saltirona, alegre i ingenua, la titularem

Volem viure i riure!

i fins en Grahit, encare que ell no ho vulgui, la haurà de ballar amb la Redacció!

Prou per avui i anem girant planes que hi ha de tot i força, bo i doble bo i encare més bo.

A Deu siau, salut i fins a un altre, que's fa tard i el demà ens empeny.

LA REDACCIÓ

HISTORIC **E**RA l'any passat, en vigílies del Carnaval. Una adorable modisteta quines gracies i encisos hem celebrat més d'una vegada des d'aquestes pàgines tafaneres, entrava en una botiga de merceria d'un carrer cèntric; i tot triant uns botons per a un dominó que havia de donar el cop al ball, va entaular conversa amb el dependent que la *servia*:

—Ah dolenta! Es a dir que vol anar al ball? Que no ho sab que no s'hi pot anar, i menys als balls de Carnaval?

—I qui ho diu, aixó?

—Tothom qui no tingui pardalets al cap!

—Fugiu tots! L'home de seny!

—No dona, si no ho dic jo! Miri; sense buscar gaire; aquí'n té un de ben conegut; el Pare Coloma diu en una de les seves obres, no recordo quina, que en tots els balls, el dimoni hi és pel mig.

—El pare Coloma! quin un! els tips de ballar que's feia en la seva joventut!

—Pero, que diu are? el Pare Coloma?

—Si, si; el pare Coloma. No vol dir el pare de l'Hormeü?

X

ES D'ANADA EI TORNADA

L

LOC d'acció: en un vagó de tercera. Personat-

ges: un viatjant, un capellá, un revisor i cinc de poble.

El capellá va resant amb el breviari a les mans; el viatjant llegeix i apunta en un carnet, unes notes.

Arriva'l revisor i demana'ls bitllets a tots els presents. Tots van donant-los i el viatjant mira a una butxaca i a l'altra cercant el bitllet; no'l trova enlloc i comença la seva boca a deixar anar alguna que altra mala paraula; la seva boca sembla un infern... Per fi el troba dins la cartera i en deixa anar un de recargolat.

El capellá que havia fet mutis fins aquell moment, no poguent més, es dirigeix al viatjant, dient-li:

—Sap, jove, que aquet bitllet podria fer lo anar a l'infern?

I el viatjant, alegre i mig confós, li contestà:

—No hi fa pas rès; tant se me'ndona; és de ida y vuelta.

BACHILLER CARRASCO

HUMORISME

D

ER aquets mons de Deu, anava caminant un pobre home, quan cansat

i fadigat, tingué una pensada genial, per a demauar caritat.

Anà a una escaleta i picà:

—Pam, pam, pam, pam!

Desseguida una veu amatenta contesta:

—Qui hi ha?

—Vol fer l'obsequi de baixar?

La senyora Pepeta baixà depressa i mal vestida, trobant a un home vora la porta.

—Que se li ofereix?

—Una gracia de caritat!

La senyora Pepeta quedà mig atontada, pero com era molt llesta, i tenia molta pupila va seguir la brometa.

—Vingui, pugui.

Quaranta set escalons, ni un més ni un menys! Al ser al replà del pis, la senyora Pepeta obrí la porta.

Quan sigué més endins li digué amb una veu de sorna:

—Que Deu vos ampari, germà!

I li tirà la porta pels nassos.

B. C.

—Deu me'n guard de casar-me amb un viudo! Que't faria il·lusió a tu, una viuda?

—Segons... Dependria de lo que li habés deixat el marit!

ANIVERSARI

Estava tranquilament passejant-me per les voltes embabiecat amb les moltes nenes, que, pausadament, cada cap-vespre d'istiu o cada vetlla d'hivern, en aquell passeig intern, solen fer-hi la viu-viu, quan el nostre Director cap a mi se dirigeix, expresant-se aixis mateix:

—M'haurieu de fè un favor.

—Digui; ja sab que disposa...

—Tan com disposar! Sou lliure; pero tindrieu d'escriure alguna petita cosa per el nombre extraordinari—

Veusaqui, doncs, perque'n Briks ha fet un

ANIVERSARI

Fa un any; vès qui ho diria!

Un any just i cabal que aquest periòdic

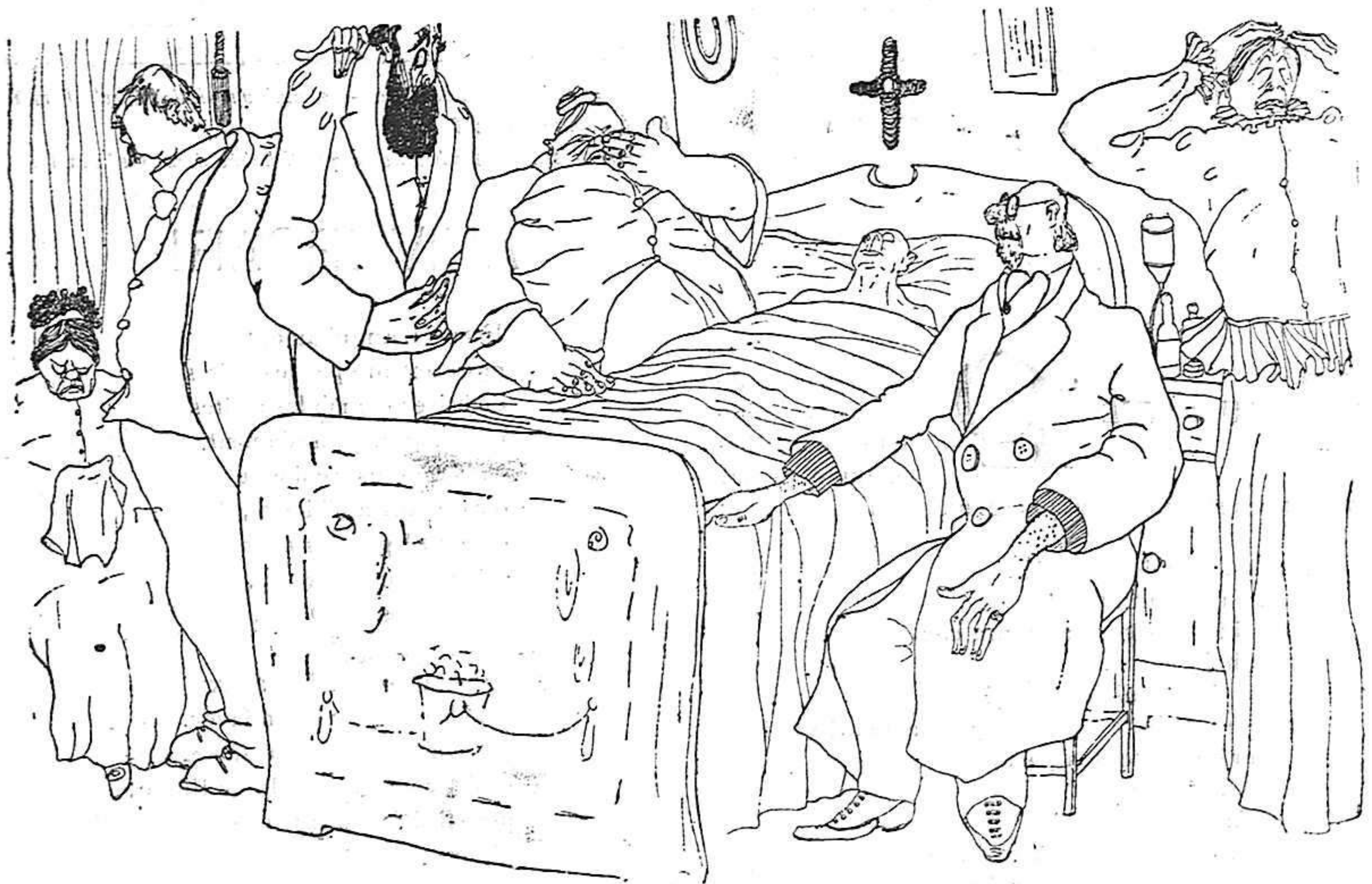
vegé la llum i repartí alegria,
 sumministrant-la a tots, per preu ben mòdic.
 En l'immortal ciutat, des d'aquell dia
 va fondre's la tristesa,
 manifestant-se arreu el goig de viure,
 veient-se en tots els llavis un somriure
 com si la ditxa fos per tot extesa.
 En aquestes columnes, fent brometa,
 hi ha aparegut l'angelical Rosita;
 l'hermosa Merceneta
 aquella d'ulls de foc, quina mirada
 deixa *torrat* i els sentiments excita.
 Aquella aristocràtica Pepita,
 un temps de la milícia enamorada,
 qui al contemplar la tropa ben formada
 no veia més que un sol soldat de cuota;
 l'espiritual Carlota,
 la molt gentil, alegre i joganera
 que's diu Maria Lluisa,
 el sol somriure de la qual encisa.
 L'hermosa presonera
 d'amor, per aquell *Marte* amb tres estrelles,
 i moltes altres nenes, totes belles,

totes bastant xamoses
 i fresques com el bès que Primavera
 posa demunt les roses,
 al neixre'l jorn per fer-les més flairoses.

Un any ha passat ja, des d'aquell dia
 que'l primer nombre d'AIGUA-FORTS sortia
 portant en la bandera de batalla
 ben alta i ben extesa,
 el lema noble i gran de «Prou tristesa
 i visca a totes hores la rialla»

Cap dels seus redactors, (jo no m'hi conto)
 te un sol cabell de tonto,
 i seguiràn la feina començada
 amb més delit que mai, com un sol home,
 i en les columnes d'AIGUA-FORTS, la broma
 ha de trobar-hi sempre bona estada.
 Aixís, guardant salut i fent tabola,
 podem dir en veu alta:
 —Ja pot anar fent capbuçons la bola;
 tenim tranquil·litat i rès ens falta.

BRIKS

UN GRAN DOCTOR:

—Havent mort el seu sogre de lo mateix, ja no queda cap dubte de que's tracta d'una malaltia hereditaria.

Dibuix de J. Montoriol.

REFLEXIONANT:

... Diu que'ls guants de pell s'han apujat. Aixó si que no ho comprenc; tanta gent que maten ...

NOSTRE GRAN THARRATS --

SALUT al gran Josep Tharrats membre de aquell estol de homes capaços de fer una obra d'art amb la mateixa naturalitat de qui sent ploure; artista que al pàs lleuger de la seva ploma d'au fantàstica, deixa sempre

el suc dels cabells i en té prou amb el de la seva prodigiosa intel·ligència per a aixecar a la nostra dolça Catalunya, encara que no sigui més que la d'un *Atlas Universal*.

Home que ha esculpit amb la ploma que antes comentavem les portes d'un sumptuós jardí. el que, si respon a la sumptuositat de la porta, a l'hora d'entrada serà un seguit de bolets i garrotades per a pendre bon *puesto*, des d'ont fruïr de les meravelles qui hi tanqui.

I veus aquí perquè bon punt descoberta aqueixa famosa Gloria de la nostra mai prou alabada Girona, dic, amb ratlles que serien pomposes per a qualsevol que no fos ell, un himne que va ben de dret a l'Home, que, avui una pedra, demà un altra, aquí una planta desconeguda, al à un ibis sagrat, amb paciència mai vista, ho reuneix tot al peu de la estàtua de Poesia, Déua a la quina està completament entregat i per la que's deixaria fer tiretes, si a mà vé.

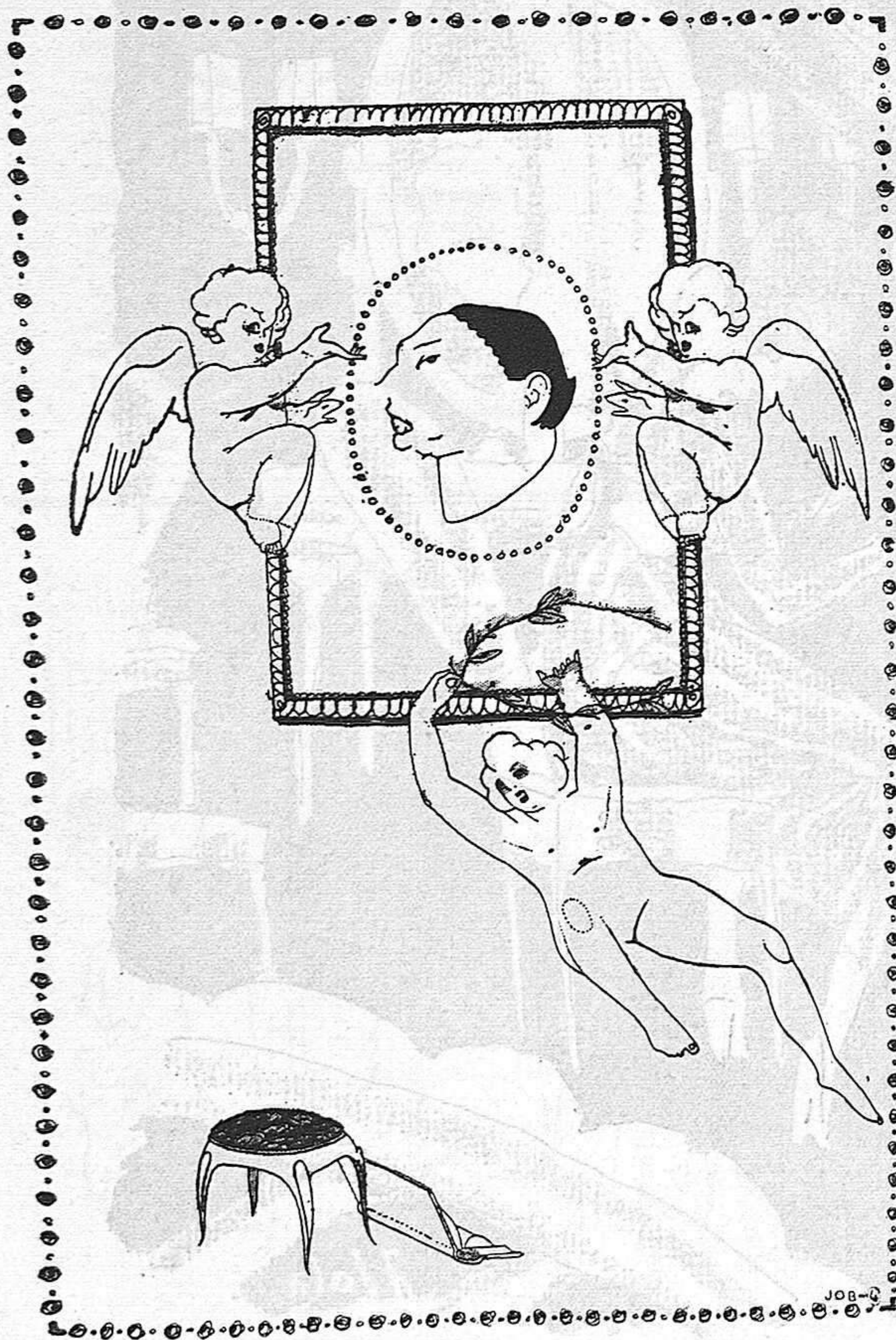
Salut, gran Home, que sortireu sens dolor del ventre de la nostra dolça mare Girona, en tarda semblanta a

*"la tarda silenciosa de crepuscle
[somnolent"*

que'ns resa en Ramon Viñes, parlant d'una altra cosa; Salut, gran Home, heròdic defensor de l'harmonia i treballador incansable per a l'engrandeixement de l'home: Salut, a tu que'ns portes de la mà com als nens petits per a donar nos la més gustosa sorpresa que jamai haguérem pogut imaginar: Salut!

AIGUA FORTS n'està doble content per haber descobert semblant reliquia i al ensemps per haber-hi fet dirigir tots els ulls al temps d'entonar els visques clars, alts i potents i que si no son pas ben be proporcionats a Ell ho son a les nostres forces.

Oh tu, gran Tharrats, que te n'hàs vist de totes i que fins enemics i contraris t'han sortit per a major honra i gloria teva, encara que sembli mentida, detractors que te combaten a sang i a foc, demanant la teva, per a beure-se-la. Però al costat teu hi ha l'exèrcit compac-

paraula d'or; Colós, que hauria d'esser gravat en un baix-relléu cara a cara amb Samsó, ja que si aquest tingué que esperar a que li creixessin els cabells per a tirar a terra'l temple, nostre home no'l necessita pas

enemics i contraris t'han sortit per a major honra i gloria teva, encara que sembli mentida, detractors que te combaten a sang i a foc, demanant la teva, per a beure-se-la. Però al costat teu hi ha l'exèrcit compac-

te d'homes, entre'ls que AIGUA FORTS n'está ben content de tenir ia sort de ser-hi, assedegats tots i sempre de cantar-te llaors i visques, tot junt amb enlaira-ment de braços plens de grana i llor.

I dit aixó, afegirem que no sabem pas el que'n volen aquells que, contemplant-te de cap a peus, busquen en les teves obres qualques coses que tu, gran Tharrats!, no pots pas abaixar-teper a cullir, en la teva carrera pels camins del regne de la Poesia, Déua ja més amunt esmentada.

Visca sempre'l gran Josep Tharrat! que estigui sempre ple de salut i de pesetes, coses totes dos, sense les que no's pot anar pel món, i que'ns faci quedar be en les profecies que referent al sumptuós jardí habem fet.

Gerona - febrer de MCMXV

DOM SOB

TESTA DE DONA

Dibuix de Joan Colom

**D' AQUI
MATEIX**

QUI no coneix an ell, no coneix a ningú, a Girona; és l'home més popular. Qui no l'ha vist passejar amunt i avall de les voltes, mastegant el puro, amb el bastó darrera l'esquena, bracejant vivament i parlant tot sol, com si estigués demos-

trant a algun propietari invisible, que les condicions tant ventatjoses que ell pot oferir-li amb aquella pòliça, no les trobarà, per més que busqui, en lloc més del món?

Qui no l'ha sentit discutir a crits, en la tertulia del café, sobre qualsevulga futesa, amb el mateix acalorament, amb que discutiria, amb qualsevol que pretingués negar-la, l'importancia de la seva companyia?

Durant molt de temps, va ser empresari del Teatre; ell podia no entendre en el valor artístic de les obres, pero coneixia perfectament el secret dels èxits de *taquilla*.

Un any, per Fires, actuava una companyia d'òpera; algú va dir-li que «Els Hugonots» tindrien èxit, si es representaven; va faltar-li temps per a encarar-se amb el director de la companyia:

—Me convé que facin «Els Hugonots»

—Home; no venia preparat per a aquesta obra, pero en fi, si s'hi empenya...

—Si! me convé; els facin demá.

—Demá? pero ja sab lo que diu, demá? que's pensa que «Els Hugonots» son «Els Pastorets»?

—Doncs quan els pot fer?

—Miri; ensajarem i mirarem de fer-los l'ultim dia.

—Bueno!

L'ultim dia d'abono, els cartells anunciaven la representació de *Gli Hugonoti*.

—Senyor director, aixó no és aixó i qui promet compleix: jo vaig demanar «Els Hugonots i no pas *Gli Unguenti*».

* * *

Un dia sentí que'l pianista deia que'l piano estava baix; al cap de dues hores, dos camàlics el colocaven un xic més enlaire.

* * *

—Senyor director; jo com a empresari, me crec en l'obligació d'avisar li lo que he observat; hem arriat a un temps en que un home no's pot fiar de ningú; si poden, te la fregeixen.

—No sé pas a que's refereix.

—Ja li explicaré: he observat que quan comencen un acte, els vintiquatre músics que tenim, toquen tots; pero després, els pillos! no més toquen quan vosté se'ls mira, o sinó, no toquen.

X.

INDIRECTES

Uns bailets estant amoinant a un pobre botiguer, obrint i tancant la porta de la botiga i embrutint els vidres dels aparadors.

A l'ultim, surt tot cremat, n'arreplega un, li dona tres o quatre *mastegots* i crida tot enfurimat:

—I are, no hi torneu, perque aleshores si, que no vos vindré pas amb indirectes!

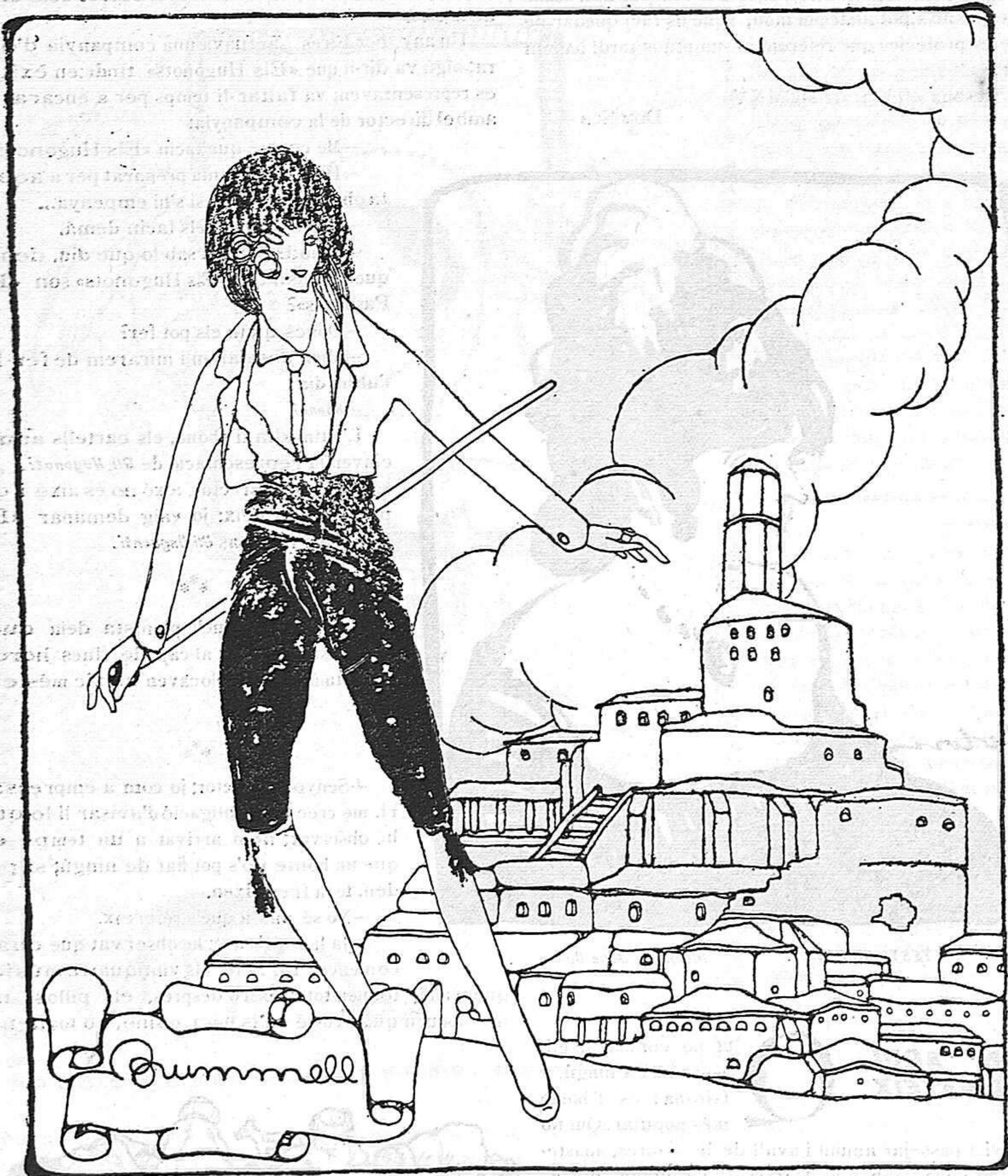
BUCOLICA

A la fonda, tot dinant, un parroquiá demana una truita de tres ous: el camarer, se'n va a la porta de la cuina i crida amb aquella cantarella de fonda de mig preu:

—Una truita de tres ous! (i amb els dits senyala dos)

El parroquiá, que ho veu, rectifica tot seguit

—Ei! tu! Els vuli ferrats!

Un *majo* anant a toros.

Dibuix de Ferràn Coll

NOSTRES ELEGANTS

Sé d'una dolça picardia
orlant un llavi somrisent;
sé d'una ingènua gallardia,
i un rostre humil i resplendent:

dú la bondat per companyia,
i el jove cor qui n'ha turment
sent, al mirar-la, l'osadia
d'un deliciós encantament.

Amor, Amor, rosa boscana;
en nostra vida provinciana
ets com un somni encisader:

Dús l'alegria jove i bella;
i en tos ulls, clars com una estrella,
l'àmfora eterna de l'Amor.

3.000 METRES DE PEL·LÍCOLA

AMB una sala ben plena de gom a gom, a vessar, apretats com arengades i més drets que cap soldat, ens estavem, a la tarda d'un diumenge enfredorit, contemplant un espectacle que és la mar de divertit, puix se'n veuen de molt fresques i se'n senten, per servir, també alguna de calenta, i d'altres per madurar. Les cintes és lo de *menos*. El *carinyo* que hi tenim; aixó és lo que'ns fa anà al cine, aixó i per llufar un xic.

Un tranquil n'obra la porta (pero quin vent, sant cristià!) de segur que més de quatre se'n podrien refredar. Se n'alcen una dotzena i en volen seure al menys vint; a l'un costat com a l'altre, per tot, era per l'istil; i nosaltres, vinga corre buscant lloc amb molt treball i sentim certes cosetes quan pujem o anem avall. —Faci's enllà, poca pena.— —Aquest lloc era per mi.— —Vol fè'l favor d'assentar-se?— —Me fa nosa aquest abric.—

Al ser-ne aprop d'unes nenes, diuen totes—A callar— els AIGUA FORTS are passen i ens podrien... retratar. Al creuar unes butaques dolces floretes n'oïm: —*Me quieres mucho, vidita?* —*Mucho mas que tu a mi.* —Que aprofiti—diu un jove que entre sogres, s'ha quedat al darrera de l'idili que tot just ha començat. Busca, roda i *entreguarda*, de seient ni un trist bocí, pels palcos no cal anar hi, es veu massa; no és aixis?

La llum a tothom atrapa
desprevingut; està clar!
—*El caramelo de menta*—
de per tot se sent cridar
Per fi trobem acomodo:
(primer rengle, sense dir)
al davant el nyigo nyigo
i al darrera .. serà, qui?
Aprofitem l'inte-rregne
per gaudir i per flirtar
(vàlgue'm Deu, quines paraules
que m'acaben d'escapar)
—Mira B.. ja hi tens la Lola.
—Apa C... que és cap allí.
—I que fa aquest senyor X. .
la Tula? és enfront de mi.—
De ninfes, ni han a dojo
amb el propi al seu costat;
i d'àngels d'ala lleugera
si ho vegessiu, quin remat!
Hi veiem molt ocupades:
a la Bosch amb en Lluís;
a la Bes amb en Pepito;
la Butiñá amb el petit
Gimenez, quins, tranquils
i per més comoditat
fugen de la preferència
a contar sos goig i planys.
L'Angelina amb el seu Paco,
militar ben aixirit;
en Gomis amb la Rosita
que estan que deixeu-los dir.
En Serra amb la gaia Anita
inspirant-se amb la fa-fà;
i traient algun problema
el gran Papitu amb la Camps.
La Quera amb el carrilairer;
en Ple, també del carril,
amb l'Enrica, dos monades
que deu dar gust de senti'ls.
En Gasull amb l'Antonieta;
en Busquets, tot ensucrat,
amb l'Anita; i amb la Teresa
en Mariano, ben llampant.
Celebrant amb la Maria
un idili molt bonic,
en Pastells està carmetlo,
i quin home més tranquil!
Meditant les gelosies
que l'amor els pot donar,
hi veiem a l'Antonieta
amb en Melendez, el gran;
el nostre car Vilallonga,
aquell *pollo* tan lluit,
al costat de la Pepita
hi està com l'anell al dit.
En Tapiola, que és l'home
per essencia campetxà,

també hi és amb la Consuelo,
l'arcàngel custodià.
La Molleras, la modista
de cos flonjo i blincadiç,
la veiem amb aquell jove
que li diuen l'Albertí.
Apropet a la Serrano
(no crec dir cap disbarat)
la segona Ben Plantada,
n'hi ha un *Quildo* Ben Plantat.
En Figueras amb la Lola,
la parella més feliç,
si fins sembla que s'amaguen!
i a fe que hi són, els hem vist.
Contemplant-se mutuament
amb uns ulls d'hipnotitzar,
hi veiem a l'Enriqueta
i en Barroso, el militar.
En Zanón a la Rosita,
caricaturando un xic
i seient a la mà dreta,
li pren notes del perfil.
En Blanco amb la Maria
de l'Aurora; i que és cas!
l'Aranda amb la Caterina,
dos parelles de *torrats!*

Ni endavant, ni endarrera,
ni a la vora, ni al mig,
hi ha en Bué amb la Maria
que no gosen dir ni un piu;
també hi és en Villanueva
amb l'Encarna al seu costat,
disposats a dir-se coses
que sols ells les entendran.
Tot cantant-li belles còbles,
amb música de sospirs,
en Deulonder a la Veva,
fa gosar del Paradís.
En Jaumet, que te de guapo
lo mateix que de galant,
a la formosa Riera
uns nous goigs va recitant.
Pepito-Garanger es diuen
una parella, alts i prims,
que al quint rengle sempre seuen
per fruit millor dels *films*.
L'altre Jaume, el *barberillo*,
hi fa número, arrambat
a la de «La Mina de Oro»:
la coquetona Pilar.
Resant-li jaculatories,
tot mirant-la fit a fit,

ELS PARES DE LA PATRIA (?)

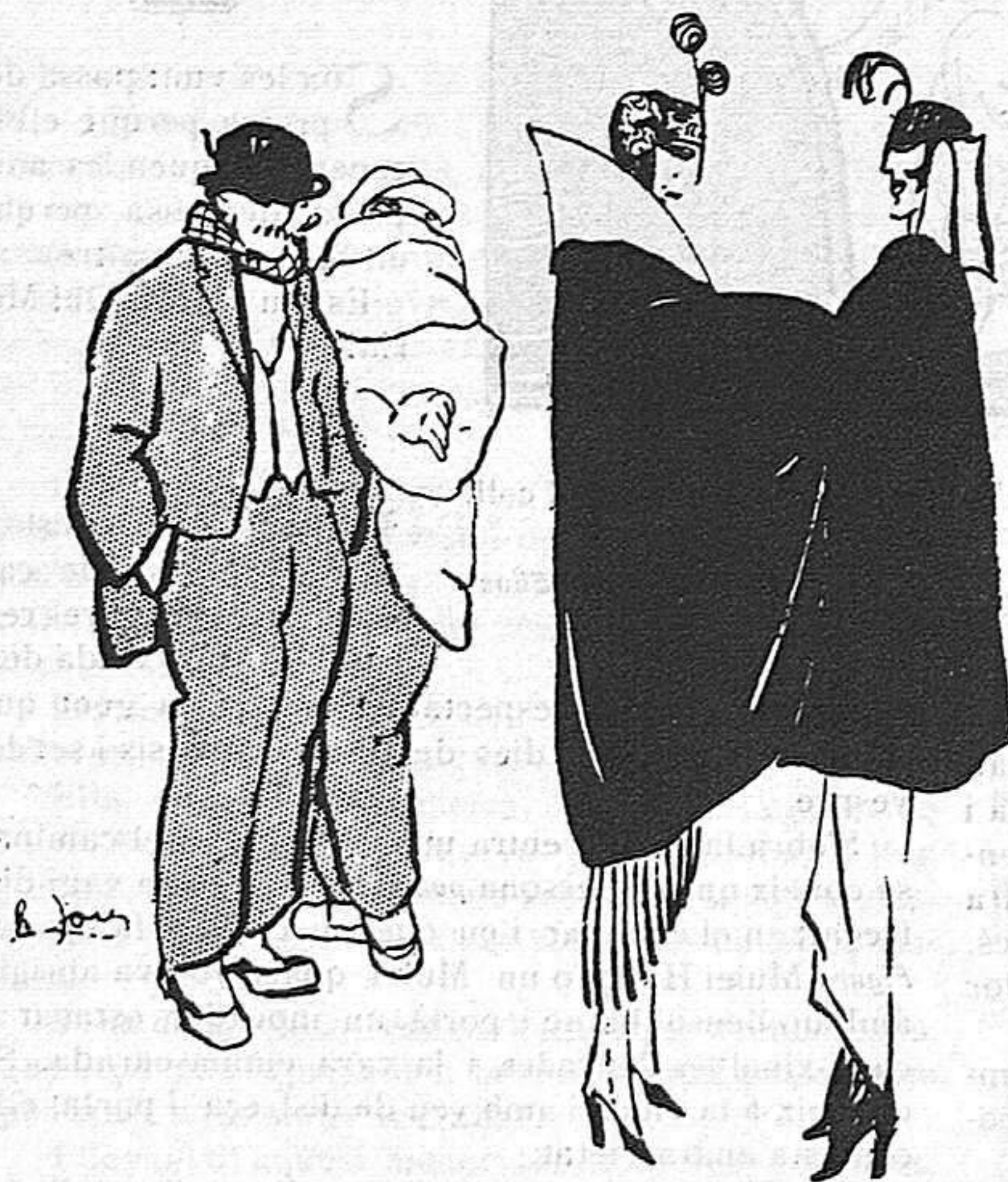
- Al poble no'l podem agobiar més, amb nous impostos.
- Aleshores augmentarem els vells.
- Aixó ja és més enraonat.

en Reyner a la Maria
 crec que'l cor li ha mig partit,
 Amb la Lola, la lietera
 més bufona del seu ram,
 n'óïrem an el barrila
 que tothom coneix per Valls.
 A una modista de blanc,
 la Magda, que sempre riu,
 busca en và probes d'amor
 un *pollito* que és un viu.
 I un sens fi, que a la costella
 futura, van mendicant
 una mica de . . carinyo
 o quelcom per endavant.
 Pro la llum s'és fonedïça
 i posa a la llista fi.
 Inauguren la Revista
 Pathé avi, pare i fills;
 cinc lletreros de carrera
 ens donen al començar;
 i al final, *lo sabe todo!*
 (ja ho crec! lo de l'any passat)
 Tot seguit anem pel drama
 que és *Vivir para sufrir*.
 —Que'm trepitges—en veu baixa
 darrera nostra n'óim.
 Una hermosa, companyera
 d'una altra, que no ho és tant,

se'n posa'l mocadò als ulls
 car, pobreta, està plorant;
 plora, perque una vegada
 també'l novio li fugí
 lo mateix que an a la noia
 que n'acaben d'exhibir.
 La pel lícula de postres
 és d'un riure d'esclatar:
Se buscan novias a plazos,
 amanida per en Max.
 Representa lo del titol;
 pro voldria, l'atreuit,
 que un petó deixessin fer-se.
 d'aquells llargs i repetit.
 Tothom voldria imitar-lo,
 tothom voldria sê'n Max;
 fins nosaltres ho voldiem
 si no fos que... s'ha fet clar.
 L'extracció que posa terme
 a la fornada que hem vist,
 consisteix en molta cama
 (recristina, que és bonic!)
 i la gent pica que pica
 per tornâ'ls a contemplar
 i a chor s'ou *La bel-la chica*
 la cançó que fa enfadar.
Ula bel la bel-la chica,
 de quin modo'ns fas patir

entre tu i la *Rosalía*
 t'asseguro que n'hi ha un tip!
 i n'hi ha que aixó ho aguanten
esta y la otra; que és cas!
 si de tant que'ls hi agrada
 fins bacaines crec que hi fan.
 Que s'hi quedin les *parejas*
 jo no hi trobo rès a dir,
 perque aquets ni sols hi senten,
 ni escolten, ni miren prim;
 pro, senyors, que moltes dames
 s'hi portin hasta'l berenar,
 aixó ja és massa gatzara,
 fer d'un cine un restaurant!
 i total per està a zero
 o a ben poquets graus al cim,
 puix quan n'alcen la cortina
 ni al Polo és fret com allí.
 Sòrt que nostres pubilletes
 (com calefactores centrals)
 en mantenen el *ambiente*
 car llurs ulls son tots fornals.
 Perque per una vetllada
 amenitzada amb els dits,
aliment pel nervi òptic
 i... constipat al sortir....

GARRAU

—En que se diferencien aquestes senyores amb nosaltres?

—En que elles porten plumes i nosaltres anem plumats.

SUGGERIT **T**N refrà, diu: que
 entre gustos no hi
 ha disputes. A-
 questa raó donava un que jo coneixia, qui, no
 sapiguent apenes de llegir, se passava'l temps
 ben divertit, fullejant la gramàtica anglesa i *Las*
Escuadras de Cataluña.

Mig parent d'aquest, devia ser un altre qui,
 no sapiguent de lletra, llegia'l diari cada dia.

Un dia, a la barberia, goitava un anunci de
 la Traslàntica que hi havia en la darrera pà-
 gina d'un diari i murmurava tot sol:

—Malaguanyat! *Vés* quina patacada per a la
 Companyia! I que devia costar una millonada,
 tan gros! I de segur que no se'n escaparia ni un,
 pero ni un!

—Pero que és aixó? De que parleu?

—Teniu, mireu; un barco a pico.

I tenia'l diari cap per vall.

M.

EL TORTELL

O tortell, santa paraula
del diumenge més volgut!
Un tortell demunt la taula
és el goig i la salut.

A la taula tota clara
—potser d'ella, que l'hi veig!
els minyons feien gatzara
i les noies xerroteig,
més la vèrtola s'ha fosa,
i devalla amb or novell
la gran pau misteriosa
de quan duen el tortell.

Ja tenim a nostra vora
al bell símbol odorant,
i tothom l'enceta a l'hora
que tothom en té davant.

O riquesa de qui en menja
i és migrat o bé poruc!
nostre cos aquest diumenge
fas sagrat i més feixuc.—
Pel tortell, o ma Quimeta,
jo, content de viure sol,
que't tenia una amoreta
com un poc de ventitjol,
jo, enemic de prometatges,
sento anhels quasi divins
de gaudir sis cortinatges,
un braser, dos balancins,
unes hores ben senzilles
i una vida sens atzar:
jo l'amor en sabatilles
et faré dins nostra llar.

JOSEP CARNER

ESTEM assentats comodament (a nosaltres ens agrada viure be) a can Norat. Es parla de la guerra i de l'extraordinari. De plegat, tothom calla: uns passos diminuts s'atancen. Passa la Carlota a qui saludem i ella respon amb un graciós somriure. Demunt son pit hi porta una gran rosa, una rosa com ella, plena de fragància exquisida, tant, que hi venen fets a posta els versos d'en Lopez Picó:

«Jo no sé si és que en el pit reposa
o si és del pit que us ha florit la rosa.»

CONVERSANT fortament, marxa la caravana d'amics per el carrer de la Cort-Real, i Força; aquesta ja pujada, feren camí cap a les escales de la Pera, per a arribar a les Creus.

Al ser allí, en aquells escalons primers, el pensament i els ulls a la vegada se li en varen anar cap a aquell tercer pis...

Anava vestida de blau amb un coll *granate* i sortia el cap, als finestrons del balcó, mirant vers nosaltres, ella, la de la faç helénica, la dels ulls brillants, la de la boca hermosa, la del somriure de Joconda!

Passà la caravana, però ell anava girant-se i com més s'allunyava més se li enterbolia'l cor de melangia!

Son les vuit: passa depressa perquè ell la espera. Toquen les nou: passa depressa perquè ell l'espera (un altre)

Es diu Maria. Oh! Maria!

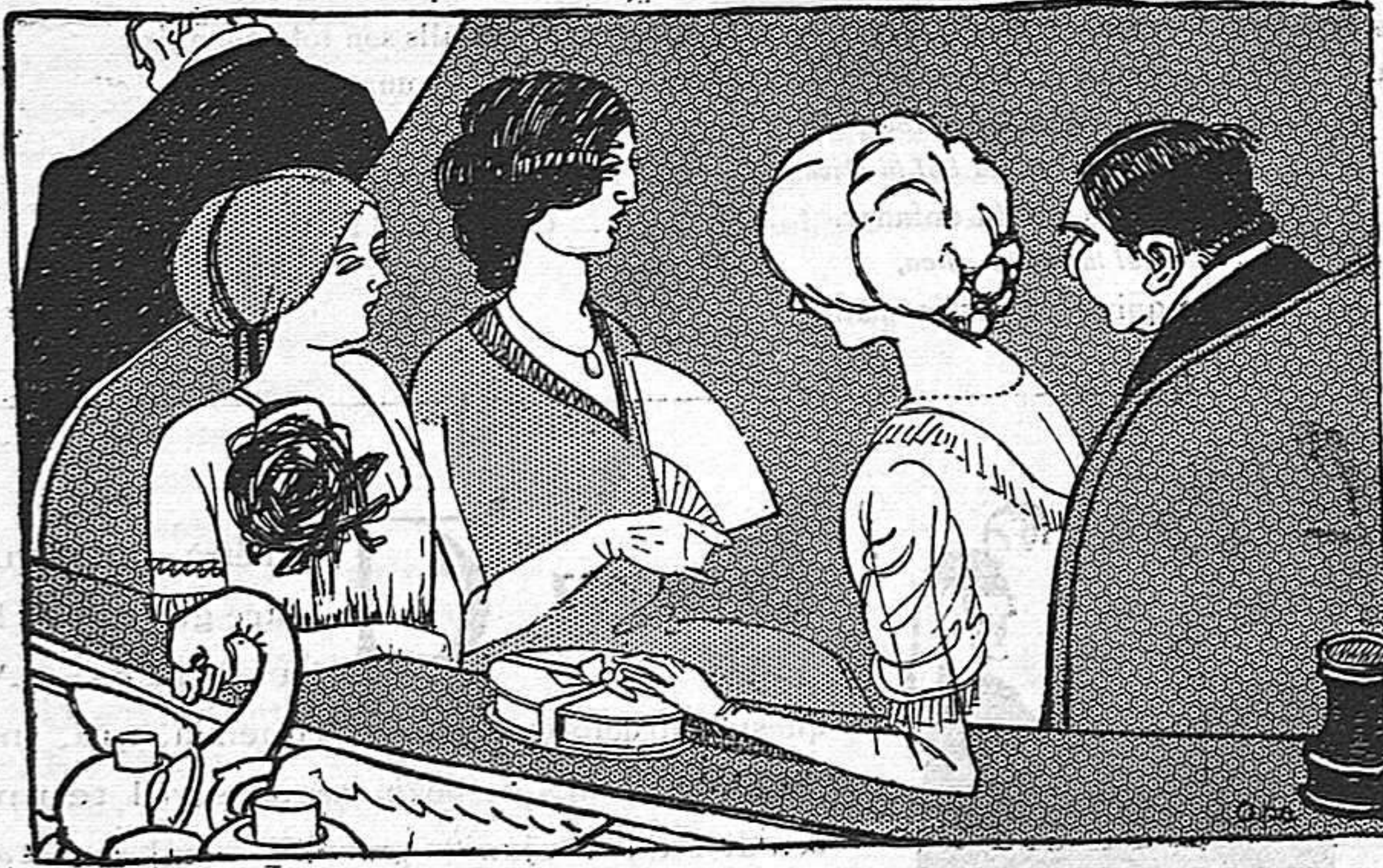
DIMARS de Carnestoltes: al bar de can Norat, unes senyores respectables i una viuda des-

pampanant, també respectable. A fora la gent que sòl passejar-s'hi els dies de festa, entre sis i set del vespre.

S'obra la porta i entra una disfrega: en el caminar se coneix que és persona *puiente* encare que vagi disfregat; en el caminar i en que no crida ni fa broma. Figura Mulei Hafid o un Mulei qualsevol; va abrigat amb un l'ensol blanc i porta un mocador estacat al cap i xineles daurades i la cara emmascarada. Se dirigeix a la viuda i amb veu de disfrega i parla; ella contesta amb serietat.

La disfrega se'n va i aleshores ella esclata i diu tot riguent:

—Pero Vds. no saben quien es? No lo han conocido? De veras? Pues, es Z.... pobrecito!

—Passant devant la joieria, he dit al meu marit que'm comprés alguna cosa pel coll.
—I que t'ha portat?
—Una pastilla de sabó.

POTINS A endolada la Maria i el negre encare li escau més en la seva blanca i pura faç. El seu cos senzill i distingit l'avalora com a un tresor i la seva cara i els seus ulls i la seva boca i la rojor de ses galtes, fan que sigui no una rosa, sino la gardenia de color pur i olor deliciosíssim.

Quan passa saluda amb misticisme, però un somriure que no pot amagar, se li senyalza en aquella boca que, en lo futur, ha de ser font de felicitats..

Deixem que ella, la Maria, endolada del carrer de Montserrat, ens avaluï també les nostres planes.

Dibuix de Feliu Elias

Dibuix de Joan Corominas

PEL carrer de la N. u, es diu.

Son dos Pacos: en Paco moreno i en Paco ros. Tots dos fan la corte a una mateixa Lolita; el primer de nits, l'altre de dies. L'enamorat a qui el color de la cara, quasi fa *pendant* amb les hores en quines sageteja a l'estimada, és un jove tranquil, alegre, molt de broma, (com li diu ella) i amb uns ulls (aixó, també ho diu ella) que fan pensar amb idilis de passió engegada, folla....

L'altre, el qui se sembla al blat de Juny, i que no tem les hores del sol, també es força de la gatzar, però aquest, en les estones en quines fá el paper de Cupido, solzament arriba a fer sentir a la anyorada un lleu pessigolleig.....

Els dos son amics l'un de l'altre, pró en qüestions amoroses, les oracions es tornen per pasiva.

Ella, una moixa complerta, i que donaria ganes de fer de *Pobre Valbuena* a qualsevol martre, estima a l'un i estima a l'altre. Lo que no sabem es, si aquesta estimació es entera per an Paco ros, o per an Paco moreno.

S'ha donat el cas, estan al *cine*, que 'ls bombons, que un d'ells fa present a la benvolguda, passen com per atzar a les mans de l'altre.

I davant d'aquest misteri tot el carrer pregunta:

Per qui será la Lolita,
la del rostre tant hermos,
será pè 'n Paco moreno
o será pè 'n Paco ros?

COM una angleseta: alta, gentil, bonica, l'hem vista dalt d'un caball, amb posat de perfecte *amazona*. Potser per ser angleseta li manca el cabell ros, el ser blonda; pero per aixó, per que te un cabell negre i uns ulls mes negres i es bruna, es coneix que es espanyola, la María, alta, gentil i bonica.

L'hem vista a la Devesa i hem sofert el no tenir-hi amiatat, per a anar a dipositar en la seva blanca ma, un bes d'acatament....

EN TRE els 438 cupons que varem rebre pel nostre concurs de belleses masculines, n'hi havien tres que varen venir tots junts dintre un mateix sobre, a favor d'altres tants *bizarros*.

Per la lletra de cada cupó, i per la circumstancia de venir junts els tres, quasi bé assegurariem de qui son.

I sense por d'equivocarnos!

VAREM fullejar un album: un album tot coquetó, de fulles blaves i rosades. En cada una, hi havia un obsequi, una galanteria, una mostra d'admiració a la bella Gladys, la del cabell ros i cos esbelt.

Ara, l'album s'ha tancat i aquelles galanteries queden closes com unes joies antigues en un hermós estuig; i quan la bella Gladys sigui coronada reina d'una fresca vall olotina, mostrará al seu estimat aquest estuig i aquestes joies amb que llurs admiradors obsequiaren a la bella angleseta de cabell ros i cos esbelt.

A la *Carolinita* i a la *Carmen*, les duges amiges, les hem vist caminar magestuosament per les voltes. Quan passaven davant d'ells, dos amics també, se les miraven.... i sols amb els ulls pia bé 's coneixia l'apreci profund que per elles sentien.

Però elles, sens ferne cas, anaven continuant la conversa i les paraules anaven al aire, rialleres, plenes de joventud....

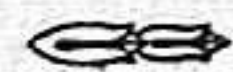
Que ingrates, la *Carolinita* i la *Carmen*!

PASSEJANT per la Rambla anaven els dos; feia molt temps no s'havien vist, per culpa d'aquella *passa* barcelonina.

Ara amb motiu d'una visita a Girona, ell, lo primer que pensá fou en l'*Adelita*.

I de costat, els dos, rebia les felicitacions, amb les que hi volem la nostre, d'haber escapat be, de la malura terrible.

ERA la vigilia del dilluns de Carnaval o lo que diem diumenge (ho ja ja): passejavem sota les voltes i teniem a davant nostre unes nenes angelicals. Enraonaven i nosaltres miravem de saber alguna cosa.

—Ai filla a mi m'agradaria per novio, en R...., es molt amable.

—Psi! calla dona que hi han els AIGUA FORTS.

—No ens veuen pas a nosaltres, digué en to *bufat*. Fossim la M (aquí un doble nom aristocràtic) o la J. (un altre) o la P.; però nosaltres!...

No varem oir mes; fugiren del davant i no poguerem saber qui eren; ens fou impossible.

Demanem a les gaies jovenetes que 'ns diguin el nom i 's veuran, però mes que corrents, en les planes del nostre *gran i únic* quinzenal.

AIGUA-FORTS DIARI - - -

DIA 12: Sol al matí i núvols a la tarda. Vinguent de Les Pedreres veiem a la colossal Mercedes que fa una visita a les flors del seu jardí. Llegim que a can Mateu banquer venen bucois. Home, és una cosa que no sabem tingués relació, l'or i les pipes. Sessió de l'Ajuntament.

Dia 13: Temps variable, mercat i arribada de *rústics*. Arriben també'ls estudiants. En Marro i otro *individuo* del *cuerpo* fan mèrits al Pont de Pedra.

Dia 14: Temps variable i Diumenge de Carnaval. La Neus i la Teresita van a Figueres; records a la Xuclá. En Callicó marxa a La Bisbal amb un *cotxu* 80 HP. A la tarda quatre *carotes* i més val no parlar-ne. Els *munis* van a la caça de pulveritzadors. Al Centre Catalanista han fet un tec i les postres encare duraven al Colisseu Imperial. Heliogábalos! Ha marxat a Barcelona la *mas bonita*. Bon viatge!

Dia 15: Dilluns de Carnaval, però ensopit. Tant aïr, com avui, com demà, no's toquen sardanes, perquè fa més *tropa* anar a Madrid. Al vespre confeti a sota les voltes.

Dia 16: Ultim de carnaval. Ball a la tarda al Princi. Ai! *pobre Princi* como te han puesto! Encare no s'ha acabat de deixar ballar al teatre, Srs. Regidors? Ball al Cassino, o millor dit, *reunión de confianza*.

Dia 17: Quaresma. Tastem el bacallà i el trobem excel·lent. Marxa la Comissió a Madrid i diuen que visitaran les altes esferes. No seran les del rellotge de la Governació? El número 3003 és agraciat amb el porc de la Sang.

Dia 18: Després de tant bullici un se troba amb repòs i com el peix a l'aigua. Don Blas marxa a Madrid; records al *nene*. Retorna a Figueres, sa patria, la *Carmen* que junt amb l'*Elenita* feien enveja...

Dia 19. Divendres i magre; i tan magre he fet i tan magre ha sigut la sessió de l'Ajuntament (4 i el cabo) que plego. Els que son a Madrid han dit: "Enviad fondos; todo va bien."

Dia 20: Ha sigut denunciat *Heraldo de Gerona*; sentim la *panne*.

Dia 21: Diumenge i molt de vent. Sorteix de minyons. Anem a la Font de la Pólvora. El Via-Crucis molt concorregut. La Raquel és a La Bisbal i el nostre jovent s'hi traslada en auto.

Dia 22: Temporals per tot arreu; per ara aquí ens trobem bons, gràcies a Deu! I que auri! No hi ha mes *parte*.

Dia 23: Llegim la revista *Escafoides* a la qual saludem! Lablincadiça Rosita, sentadeta al balcó i mirant... a qui? Li dona quatre miradetes i un telegra-

ma sense fils; ell, aquell troç del carrer del Carme el troba deliciós. O ja, ja!

Dia 24: Dia esplèndid. Es va elaborant el nostre extraordinari, però a última hora no hi ha força elèctrica i ens pensem fer salat. La guerra va seguint sense sotracs.

Dia 25: Els soldats van a la Devesa a les onze; les nostres elegants se'ls miren i veuen que ho fan be; ells troben que elles estarien millor. La comissió de Madrid prossegueix les visites i tot ha quedat concedit. Més val aixís.

OLA

AIGUA-FORTS

HA pasat el Carnestoltes, com cada any, sens cap nota simpàtica, escolant-se mica a mica.

Al Teatre Principal, els mateixos balls de cada anys amb el mateix personal i els mateixos excessos i la mateixa impropietat de celebrar hi balls com aquets.

Pels carrers, les mateixes tres o quatre criatures disfressades que feien *broma*.

A les voltes de la Rambla, un gran devassall de *confetti* (única nota simpàtica) i un gran incompliment de les ordres del senyor Alcalde, sobre l'ús i abús dels pulveritzadors.

Nosaltres en vàrem veure un, que s'hi feia amb una... xeringa, senyor Coll!... i si d'aixó no se'n diu *cantar el trágala* a la seva autoritat...

EN un dels balls de Carnestoltes celebrats al Teatre Principal, va anunciar-se que donarien un premi a la parella que ballés millor el *tango* argentí.

Entre altres, va sortir, disposat a guanyar-lo i convençut de que'l guanyaria, el *Pollo* i la Maria.

Era inútil: tothom, a la seva manera, ballava el *tango* argentí; el *Pollo* prou protestava i cridava que alló no era *tango* ni cosa semblant, però ningú se l'escoltava i tothom continuava ballant, com si rès.

Després, en un passillo, se planyia d'haver passat quinze dies, ensajant-lo diàriament.

Nosaltres creiem que no tenia rahó de queixar-se; perquè si rès més no, podia dir: «¿quien me quita lo bailado?»

L'Ajuntament, millor dit, els nostres concellers, se acrediten cada dia més, de xistosos i humoristes. Aquesta d'avui ha sigut amb motiu del viatge a Madrid i ha tingut lloc en la penúltima sessió celebrada per nostre Consistori.

L'Alcalde accidental Sr. Quintana, donà compte que havia rebut uns telegrams de la Comissió, un dels quals deia: «Llegado bien. Hospedamos Hotel Inglés»

Un conceller, enterat segurament de la vida madrilenya, s'aixecà entusiasmat i cridà:

Carai! A l'Hotel Inglés? Es allà on se mengen més bones, les escarxofes!

COPIEM del *Diario*:

«Ha sido denunciado a los Tribunales de Justicia el último número del *Heraldo de Gerona* por una carta abierta que insertaba del alcalde de Amer señor Gultresa»

Es allò; en aquest mateix número i d'una manera disfregada i amb mala fe, l'*Heraldo* donava compte de que nosaltres havíem sigut denunciats i resulta que la pilota s'ha tornat contra ells.

De totes maneres, nosaltres sentim l'ensopegada.

En una rodona de polítics i concellers, s'estava comentant les diverses candidatures per a diputats provincials i feien calendaris sobre qui tenia més probabilitats de sortir triomfant. Entre la penya, era molt celebrada l'opinió d'un conceller republicà que's distingeix per les seves campanyes a favor de les classes *no pudientes*, declarant que tots els republicans haurien de votar al maurista Sr. Tuyet.

Com sigui que algú el contradí, ell amb aquell aire campetxano i mig rient aclarà la seva opinió:

Si, home; no veus que és l'única manera de treure'l de la Casa Gran?

PER fi, el diputat, no sabem ja si per Girona o per Andorra, Sr. Fernandez del Pozo, ha donat senyals de vida i ha cursat un telegrama a l'Ajuntament demanant l'adreça de la Comissió que ha anat a Madrid.

L'Ajuntament, *agradecido*, ha acordat donar-li les gracies.

Cosas veredes del Cid...

En havent passat el Carnaval la bona costum s'havia extès, d'anar a la Font de la Pólvora. Allí junts elles i ells, el nostre jovent, jogaven alegre i ingenuament i a voltes saltaven la corda junts, en una fraternal unió, bonica, hermosa i santa.

Aquell curt espai d'expansió en plena Natura, era enriquida encare més, amb l'aigua fresca i regalada de la Font. Oh! aquella font tantes voltes visitada!

Pero aquest any ja no hi ha aigua a la font; els diumenges com si fos fet exprés o potser cansada de tant treballar, la font queda seca. I veusaquí com aquells ratets tan jolius poden estroncar-se, ja que la font no raja i anar a la Pólvora sense beure i saborejar un gra d'anís i un vàs d'aigua és cosa impossible.

Serà tan amable, el Sr. Saguer, ell tan amant de la tradició, de fer els possibles per a que a la Font de la Pólvora hi hagi aigua?

Es el jovent qui ho demana i quan és ell, uno hi ha més remei que accedir-hi.

EL NOSTRE CONCURS

Ha sigut un éxit; un éxit d'aquells que fan época. Les nostres belles llegidores han fet honor a les belles masculines de la nostra ciutat. Be per a elles! Be pels agraciats!

La votació ha sigut nutridíssima i ha sobrepujat o totes les nostres esperances. Hem rebut 438 cupons; no cal dir la feïnada que hem tingut, perquè com que entre gustos no hi ha disputes, n'hi ha hagut de tots i per a tots.

Fer l'escrutini en forma, seria un mai acabar, perquè la votació ha sigut tan repartida que'l que ha tingut més vots n'ha tingut 27; se coneix que totes feien anar l'aigua al seu molí. No obstant amb temps i paciència, hem trovat el següent resultat:

PREMI: 27 vots

PRIMER ACCESSIT: 26 vots

SEGON ACCESSIT: 21 vots

El premi és per a un il·lustrat periodista, casat, amb tres criatures, dona, dida i mainadera.

Els accessits son per a dos *jóvenes pudientes* que's passen la vida passejant i fent patir: tots dos tenen relacions formals i fins se diu si son promesos.

Nosaltres en vista de lo delicat que seria citar noms, lo que podria resultar en perjudici de la tranquil·litat de l'*hogar* respectiu, ens abstenim de fer públics els noms dels interessats, als qui escrivim particularment, donant-los-hi compte de la sentència i pregant-los-hi que passin per casa nostra a recollir els premis.

Entre'ls que han tingut un nombre de vots ben respectable, hi han:

Un simpàtic amic nostre qui riu sorollosament.

Un jove *petrimetre*, ex-footballista, que's diu Peret.

Un *cuota* músic incorporat de fresc.

I un de casa nostra que s'ho mereix ben bé.

A tots els agraciats, la nostre enhorabona; i altres, als altres, als qui no han tingut cap vot, els hi recomanem resignació, conformitat i que tinguin present allò de:

¡Ay infeliz del que nace hermoso!

i que no tinguin cap por de quedar-se en terra, perquè

«Hi han gustos que mereixen *palos*.»

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primera

IMPRESA DALMÁU CARLES & COMP.-GIRONA

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

Francisco Massot

MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

LLAUNERIA

Carrer de les BALLESTERIES, 17

Raimonda Creuhet

Berrets de totes menes
Trajos per a nins
Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

Drogueria d'en Victor Sarquella

Máquines Kodak

Máquines Kodak

Productes Kodak

Productes Kodak

Marcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

FOTOGRAFIA D'ART d'en Joan Corominas

Pujada del Pont de Pedra

PREUS REDUITS

PUNTUALITAT

AMPLIACIONS REPRODUCCIONS

Confiteria NEGRE

El rendez-vous de l'alta societat
gironina

REFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES

RAMBLA

Perruqueria higiènica PERE GRANÉS

Pujada del Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massalges americans

Perruqueria Dalmáu

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Cucurull~

SASTRE

ESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

AMERICAN BAR

RESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERI TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

FARMACIA I PERFUMERIA

La Creu - Roja

PLAÇA DE L'OLI